

De Traanvogel

Els Brijs en Miep Embrechts

In een bos hier eigenlijk niet eens zo heel erg ver vandaan zat Sam bij het water. Het was zijn favoriete plekje. Soms kwam hij er keitjes in het water gooien en keek hoe ver de kringen uit deinden. Soms ving hij kikkers en hield hij een wedstrijd om te zien welke kikker het eerst terug in het water sprong. Soms zat hij gewoon een boek te lezen tot het donker werd en soms maakte hij met zijn vrienden grote piratentochten of stevige boomhutten. Soms, maar niet vandaag.

Sam zat stil. Héél erg stil.

Rondom hem zoemden de bijen wat zachter. De bladeren ritselden wat stiller. Lieveheersbeestjes zetten hun pootjes voorzichtig neer op de grassprietten. De mus fladderde haast onhoorbaar een tak hoger en besloot om vandaag misschien maar beter geen lied te fluiten.

Af en toe bewoog Sam zijn hand.
Hij streelde over de veren van de gitzwarte vogel die bij hem zat.

De zon stond al een tijdje hoog aan de hemel toen Sam gezelschap kreeg. Een man met een lange kromme staf en erg lieve ogen zette zich naast Sam in het gras. Hij droeg een mooie mantel die van kleur leek te veranderen in de zonnestralen.

Ze bleven een tijdje stil naast mekaar zitten.

“Dat is een grote vogel die daar bij je zit.” Sam knikte. “Hij was er ineens en blijft nu de hele tijd bij me.”

De man strekte zijn hand uit en de zwarte vogel legde er even zijn kopje in neer.

“Het is een Traanvogel. Jouw eerste grote Traanvogel. Dat is eigenlijk best bijzonder. Wist je dat?” Sam schudde zijn hoofd en de man ging verder: “De Traanvogel heeft je nodig en dus blijft hij dicht bij jou. Dat is eigenlijk best bijzonder. Niet iedereen kan goed zorgen voor een Traanvogel.”

“Ik kan ook niet zorgen voor een Traanvogel. Ik weet helemaal niet hoe dat moet.” De man glimlachte. “Ik weet er alles over. Ik wil er je gerust wat over vertellen.”

Sam keek op. De man keek ernstig maar ook wel lief en een beetje vragend. Tegelijk las Sam in de ogen van de man dat alles wel goed zou komen. Sam knikte weer.

“Een Traanvogel komt bij je wonen wanneer je pijn hebt. Niet wanneer je op je knie valt of je vinger verbrandt aan het vuur. Het gaat om pijn aan je binnenkant. Pijn waar we geen pleister op kunnen doen en waar geen zalf voor bestaat. Pijn omdat we iets of iemand verliezen, of omdat iemand heel erg gemeen is geweest, of omdat je iets heel erg graag wou en ontdekt dat je het nooit zal krijgen... Alle mensen ontmoeten zo regelmatig een Traanvogel.”

“Alle mensen?” “Alle mensen.”

“Zelfs de koning en de ridders en de piraten?” De man knikte. Sam dacht even na. “En ook de prinses?” Weer knikte de man. Sam fronste wat. De prinses was zo lief en zacht en vrolijk... Zou ze echt ook wel eens pijn aan de binnenkant hebben? Hij aarzelde even maar vroeg toen toch: “En oma? Heeft oma ook al Traanvogels ontmoet?” “Alle mensen,” herhaalde de man zacht.

Sam zat in gedachten even aan de keukentafel bij oma. Een grote dampende pannenkoek voor zijn neus, oma die een liedje fluit hoewel ze zelf vindt dat zoiets voor dames eigenlijk niet past, haar hand die af en toe door zijn haar gaat. Dus oma had soms ook pijn aan de binnenkant...

De Traanvogel was ondertussen dicht bij gekropen en legde zijn kopje op de schoot van Sam.

“Blijft de vogel nu voor altijd zo dicht bij mij?”, vroeg Sam aarzelend. De man schudde zijn hoofd. “Elke Traanvogel krijgt een plekje in het Traanvogelpaleis. Dat is eigenlijk best bijzonder.”

Sam zette grote ogen op. Een Traanvogelpaleis. “Is het ver? Hoe kom je daar? Kunnen we daar nu naartoe, naar dat paleis?”

“Natuurlijk,” lachte de man. “Het is zelfs een goed idee. Doe je ogen maar dicht, dan toon ik je de weg. Het is helemaal niet zo moeilijk. Als je er klaar voor bent dan zeg je gewoon: vandaag maak ik de reis naar het Traanvogelpaleis.”

De Traanvogel

Tekst: Veerle Peeters – Muziek: Franky De Cock

Eenzaam bij het water knelt de stilte van mijn pijn.
Het zuigt me leeg, beklemt mijn hart, maakt me heel erg klein.
De pijn is als een harnas, een dof en kleurloos schild;
stilt de storm in mijn gedachten die om aandacht gilt.

Vandaag maak ik de reis naar mijn Traanvogelpaleis.
Gedragen door de deining, de adem van de wind,
Ik volg mijn trouwe fladderaar op het pad dat ons verbindt.
De dauw van mijn gedachten daalt neer op iedere veer.
Ik groei, ik klim, hervind mijn kracht in elke kleur nog meer.
Dat is eigenlijk best bijzonder.
Da's eigenlijk een wonder.

Maar als ik dan durf dwalen in de doolhof van mijn pijn,
mijn fladderaar laat wervelen in het diepste van mijn zijn,
dan zie ik al die kleuren, de zuurstof van mijn ziel.
De zon komt op, de lucht klaart uit, voorzichtig en fragiel.

